

ΕΡΜΗΣ

Ετησία συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν - - 26.

Τιμὴ καταχώρησης πρὸς ἑσπέρ. 15 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " 15. " "

ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ

Ὅσα πρὸ εἰκοσι ἡμερῶν ἐσπερομολογοῦντο ἐνταῦθα εἰς τὰς τριόδους καὶ τὰ καφφενεῖα, ὅτι δῆθεν αἱ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης ἐνασχολοῦνται ἤδη σοβαρῶς ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ὅτι ὁ Λόρδος Παλμερστον εἶναι ἐγγὺς νὰ πείσῃ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐσφαλμένη τὴν πολιτικὴν, τὴν ὁποίαν διετήρησε μέχρι τοῦδε ἡ Γαλλία ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα κοροφέξαλα, ἐχρησίμευσαν ὡς σπουδαία ὕλη εἰς τὸν συντάκτην τῆς Ἐλπίδος, διὰ νὰ συνθέσῃ τὴν ὁποίαν κατεχώρησεν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. ... φύλλον τοῦ ἐπιστολῆν, πρὸς ἐπίδειξιν ὅτι ἔχει ἀλληλογραφίαν μὲ πρόσωπα τοσοῦτον σημαντικὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὥστε δύνανται νὰ εἰσδύωσιν ὡς καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀπόρρητα τῶν μυστικοσυμβουλιῶν τῶν μεγάλων δυνάμεων, καὶ νὰ γνωρίζωσι τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα τὰ συμβούλια ταῦτα λαμβάνουν ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν ἠθνῶν. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐδημοσίευσεν ἐπομένως καὶ ὁ Αἰὼν ὡς σοβαρὰν. νομίζουσι δὲ ἀμόφοροι οἱ εὐφρεῖς συντάκται τῶν ἐφημεριδῶν αὐτῶν, ὅτι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος εἶναι τοσοῦτον εὐήθης, ὥστε νὰ πιστεύῃ τοιαῦτα παραμύθια, ἐνῶ πολλὰκις ἀνέγνωσε καὶ καθ' ἑκάστην ἀναγινώσκῃ, καταχωρημένας εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν ἐκδοδόμενας ἐφημερίδας, μυρίας τοιαύτας ψευδεῖς ἐπιστολάς, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκηρύχθησαν καὶ ὡς πλαστογραφημένα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων.

Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρκετὰ νοήμονες, καὶ ἐγνώρισαν ἤδη πρὸ πολλοῦ, ὅτι ὁ φόβος τοῦ νὰ μὴ δοθῇ ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ προκαλεσθῇ ἡ λύσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, ἀναγκάζει τὰς μεγάλας τῆς Εὐρώπης δυνάμεις νὰ ποιῶνται περὶ πολλοῦ τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἑλλάδος· διότι ἐντεῦθεν εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦ νὰ δοθῇ ὄθνη εἰς τὴν λύσιν αὐτῆν, ἣτις θέλει ταραξεί ἀναντιρρήτως ὅλοκληρον τὴν Εὐρώπην. Ἡ ἡσυχία αὕτη διατηρεῖται ἤδη θαυμασίως καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, χάρις εἰς τὴν συνετῶς διευθύνουσαν τὸ πηδάλιον τοῦ πολιτικοῦ μας σκάφους χεῖρα, ἣτις παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα εἰς τὰς μεγάλας τῆς Εὐρώπης δυνάμεις, ὅτι ἐνὸς αὐτῆ διευθύνει τὰ πραγματὰ μας, ἡ ἡσυχία θέλει διατηρηθῇ ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Γνωρίζουσι ὡσαύτως οἱ Ἕλληνες, ὅτι αἱ μεγάλαι τῆς Εὐρώπης δυνάμεις, αἵτινες ἀνεγνώρισαν τὴν Κυβέρνησιν μας ὡς Κυβέρνησιν κράτους ἀνεξαρτήτου καὶ συνταγματικοῦ, σέβονται καὶ θέλουσι σεβασθῆναι τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀνεγνωρισθέντα καὶ τὴν ἐθνικὴν θέλησιν, ἐξηγουμένην διὰ τῶν Ἑλληνικῶν βουλῶν ὅτι δὲ καὶ αὐταὶ οἱ δυνάμεις κατανοοῦν, ὅτι πᾶσα ὁποιαδήποτε ἐπέμβασις ἐκ μέρους των, ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς θελήσεως, θέλει ἐπιφέρει ἀναντιρρήτως ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς ταραχὰς, αἱ ὁποῖαι θέλουσι δόσει ἀφορμὴν εἰς πρόωρον λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει τὸν μεγαλύτερον φόβον εἰς τε τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Γνωρίζουσι τελευταῖον οἱ νοήμονες Ἕλληνες, ὅτι ὡς ἐκ τῶν διαφόρων συμφερόντων, καὶ τῆς ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου πολιτικῆς τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων, καθίσταται ἀδύνατον, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, τὸ νὰ λάβωσιν αὐτὰ ἐκ συμφώνου μέτρα ὁποιαδήποτε, χωρὶς νὰ θέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν γενικὴν τοῦ κόσμου εἰρήνην. Διὰ ταῦτα γελοῦν ὅταν ἀναγινώσκουσι εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ κοροφέξαλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα πρῶτον ἀκούουσι σπερμολογούμενα, ὡς ἀνωτέρω εἰρήται, εἰς τὰς τριόδους καὶ τὰ καφφενεῖα.

Δύο περιπτώσεις μόνον δύνανται νὰ ῥίψωσι τὸ ἐνεστὸς ὑπουργεῖον ἢ ὁπόταν οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος παραφρονήσωσι καὶ πᾶσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εὐνοοῦν καὶ σέβωνται τὸ δῖπρον τὴν τύχην τοῦ ἔθνους πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς συνέσεως, διὰ τοῦ ἀληθοῦς πατριωτισμοῦ καὶ τῆς θαρῆς τητός του ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς ἐμπόδισεν, ἀμα ἀνεδέχθη τὰς ἡλιας τοῦ κράτους, τὴν ἐκχυσιν τοῦ ἐμφυλίου αἵματος, διετήρησε παντὶ σθένει τὴν ἡσυχίαν, ἐνίσχυσε τοὺς χαλαρωθέντας νόμους, ἐξησφάλισε τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πολίτου, ἡ ὁπόταν ὁ σεβαστὸς μονάρχης μας, παραγνωρίζων τὰ ἑαυτοῦ καὶ τὰ τοῦ ἔθνους συμφέροντα, ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιβῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του, τῶν ἀποτελούντων τὸ μεγαλύτερον τῆς ἀντιπολιτεύσεως μέρος, ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας ὀλέγων τινῶν σχολαστικῶν λογικωτατίσκων, οἵτινες ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς πείρας, νομίζουσι ὅτι τὰ ἔθνη κυβερνοῦνται διὰ τῆς πολιτικῆς Δικονομίας. Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν, τῶν ἀντιπολιτευομένων, καὶ οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ὄχι μόνον, δὲν εἶναι ἐλπίζόμενοι ὅτι θέλουσι παραφρονήσει καὶ μωρανθῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν προσδοκίαν, εἰς τὰς μελλούσας βουλευτικὰς ἐκλογὰς, ὀδηγηθέντες ἀπὸ τὰ παθήματα καὶ τὰς συμφορὰς τῆς προλαβούσης, θέλουσι δόσει τρανὸν δείγμα φρονήσεως καὶ πατριωτισμοῦ, καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν Βασιλεὺς δὲν εἶναι ἐλπίζόμενος ὅτι θέλει πώποτε ἀποφασίσει ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ἐθνικῆς μερίδος, ἣτις μὲ τοιαύτην εἰλικρίνειαν ἀγαπᾷ τὸν θρόνον καὶ τὴν δυναστείαν του, ὥστε εἶναι ἐτοιμὴ νὰ χύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ αἷματις πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Ἄναφραντες εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα μας τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβον οἱ ἐν Τεργέστη ὁμογενεῖς μας ἔμποροι, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐκεῖσε ἠνωμένων ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν τοῦ Λόυδ, τῆς ἀφορώσης τὴν ναυτιλίαν μας, νομίζομεν ἀπαραίτητον καθῆκον μας νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν πρὸς ἔπαινον τῶν ὁμογενῶν μας αὐτῶν, οἵτινες ἀπὸ πατριωτισμὸν φλεγόμενοι, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μείνωσιν ἀνάλητοι εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας γενομένην προσβολὴν, καὶ ἰδίως τοῦ κυρίου Ἀμβροσίου Σ. Ράλλη, ὅστις, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἔδωσε πρῶτος τοῦτο τὸ καλὸν παράδειγμα.

Παντὸς εὐαισθητοῦ Ἕλληνος ἡ καρδιά, σπαράττειται ὡς ἄσκις βλέπει, ἢ ἀκούει προσβαλλόμενον ὁπωσδήποτε τὸ ἔθνος τοῦ ἢ τοὺς ὁμογενεῖς του. Μόνον οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμογενεῖς μας ἔμειναν, ἐναντίον πάσης προσδοκίας, ἀνάλητοι εἰς τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας.

Ἄλλ' εἶναι ἀπορίας ἄξιον, διατὶ ἐνῶ ὑπάρχουν ἐνταῦθα διάφοροι ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι, καλῶς διοργανισμέναι καὶ ἀξιόχρεοι, καὶ ἐνῶ οἱ ἀσφαλιζόμενοι, ἐν περιπτώσει διενέξεων μετὰ τῶν ἀσφαλιστῶν, ἔχουν πρόχειρα τὰ μέσα ἐνταῦθα τῆς ἰκανοποίησεως, καὶ φίλους οἵτινες δύνανται νὰ μεσολαβήσωσι πρὸς ἐξομάλυνσιν πάσης δυσκολίας ἐμποδίζούσης τὴν ἀποζημιώσιν των, πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα πλοίαρχων καὶ ἰδιοκτητῶν πλοίων ἐξασφαλίζονται εἰς τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀσφαλιστικὰς

δυνάμεις ἢ το προφανῶς ἀναπόφευκτος. Ἡ Αὐστρία ἦτον ἤδη ὑποτεταγμένη εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ναπολέοντος, ὥστε ἤρκει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιόν του αὐτὸ διὰ νὰ τὸ ἐγκολπωθῇ, ἢ δὲ Πρωσσία, ὡς φοβουμένη τὰ ὄπλα του, ἐσπρώχθη καὶ αὐτὴ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἡ Αὐστρία δὲν ἔκαμε τυφλῶς τὸ ἔθνος αὐτὸ καθότι κειμένη μεταξὺ τῶν δύο κολοσσῶν τῆς ἀρκτου καὶ τῆς δύσεως, εὐηρεστεῖτο νὰ τοὺς βλέπῃ συμπλεκόμενους, ἐπ' ἐλπίδι πιθανῆς ἐξασθενίσεως ἀμφοτέρων, δι' ἣς ἤθελεν αὐξήσει ἡ ἰδικὴ τῆς δύναμις· Λοιπὸν τὴν 14 Μαρτίου 1812 ὑπεσχηθῆν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν μέρος στρατιωτῶν ἐκ τριάκοντα χιλιάδων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκεν ὅμως κρυφίως φρονίμους ὀδηγίας πρὸς τὸ ἀποζημιώσιν της, διὰ τὰς δαπάνας τοῦ πολέμου, ἔλαβεν ἀόριστον ὑπόσχεσιν αὐξήσεως ὀρίων, λαβούσα πρὸς ἐξασφάλισίν της τὴν κατοχὴν τῆς Γαλλικίας, ἐπὶ μελλούσῃ ὑποσχέσει τοῦ νὰ παραχωρήσῃ μέρος τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Πολωνίας, λαμβάνουσα εἰς ἀνταλλαγὴν τὴν Ἰλλυρίαν, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἄρθρον ἕκτον τῆς μυστικῆς συνθήκης.

Ὅπως ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου δὲν ἐξηγήθη ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν πρὸς τὴν Αὐστρίαν διὰ τὴν κατοχὴν ταύτην. Ὁ Ναπολεὼν ἠδύνατο λοιπὸν μόλις εἰσελθὼν εἰς τὴν Βίλνην νὰ προκηρῆσῃ προφανέστατα τὴν ἀπελευθέρωσιν ὅλης τῆς Πολωνίας, ἀντὶ ν' ἀπατᾷ τὴν προσδοκίαν της μὲ ἀβεβαίους λέξεις, τεινούσας μόνον εἰς τὸ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀμελεῖ, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ κρυφίτητα εἰς τὸ πνεῦμα της.

Ἡ Γαλλία ἐξ ἄλλου μέρους ἔχει δυσαρεστήσει τοὺς λαοὺς διὰ τῶν κατακτήσεών της, ὡς δυσηρέτησε τοὺς Βασιλεῖς διὰ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς νέας δυναστείας της. Δὲν ἠδύνατο ἄρα νὰ ἔχῃ μῆτε φίλους μῆτε ἀντιζήλους· καθότι οἱ μὲν ἠθέλον εἶσθαι ψευδοφίλοι, οἱ δὲ ἀδυσώπητοι ἐσύμφερον ἄρα εἰς αὐτὴν νὰ ἔχῃ ὑπὸ ἡμέρας μόνον, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτον ἀνάγκη ἢ ὅλοι νὰ ἦναι ὑποτεταγμένοι εἰς αὐτὴν, ἢ αὐτὴ νὰ ὑποτάγῃ εἰς ὅλους.

Κατὰ συνέπειαν τῆς σκέψεως ταύτης, ὁ ἀρχηγὸς της στεναχωρημένος ἐκ τῆς θέσεώς του, καὶ ὠθούμενος ἀπὸ τὸν ἐπιχειρηματικὸν χαρακτήρα του, ἀρέθη καθ' ὅλοκληρον εἰς τὸ εὐρύχωρον σχέδιόν του τοῦ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Πολωνίαν, καὶ οὕτω νὰ καταστή μόνος κύριος τῆς Εὐρώπης. Ἐκρωπτε δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸν σκοπὸν του, ὥστε ἕκαστος ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτόν. Αἱ ἄπειροι προπαρασκευαί, τὰς ὁποίας ἀπῆλθε ἐπιχειρήσεις τοσοῦτον γιγαντιαία, ἡ ἀθροῖσις τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων, ἡ ταραχὴ τῶν ὄπλων, τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν βημάτων τοσοῦτον στρατιωτῶν, ἡ γενικὴ κίνησις, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ τρομερὰ ἐπίδειξις ὄλων τῶν δυνάμεων τῆς δύσεως κατὰ τῆς ἀνατολῆς, ἦσαν τοσαῦτα θεβαίαι ἀγγελία, ὅτι οἰδῶ κολοσσοὶ ἦσαν ἤδη ἐγγὺς νὰ συμπλακῶσιν.

Ἄλλὰ διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ρωσίαν, ἦτον ἀνάγκη ν' ἀπεράσωμεν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν, νὰ διέλθωμεν ἀπὸ τὴν Πρωσσίαν, καὶ νὰ πορευθῶμεν μεταξὺ Σουητίας καὶ Τουρκίας· συμμάχια λοιπὸν ἐπιθετικῆ μετ' αὐτῶν τῶν τεσσάρων

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ

Ἡ κατὰ τῆς Ρωσίας ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου τῶν 1812.

Τὸ μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ τοῦ Νιέμεν διάστημα εἶχεν ὑπερπηρῆθῃ ἤδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1807. καὶ ἔκτοτε κατέστησαν ἀντιζήλοιο αὐτοὶ οἱ δύο ποταμοί. Ὁ Ναπολεὼν διὰ τῶν ἐν Τίλισι παραχωρήσεών του πρὸς θάλασσαν τῆς Πρωσσίας, τῆς Σουητίας καὶ τῆς Τουρκίας, ὑπέβλεπε μὲν εἰς ὑποχρεώσεις τὸν Ἀλέξανδρον, ἀλλ' ἡ συνθήκη τοῦ Τίλισι ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικὴ τῆς ἥττης τῆς Ρωσίας, καὶ ἀπ' αὐτῆς χρονολογεῖται ἡ ὑποταγή της εἰς τὸ ἡπειρωτικὸν σύστημα. Τὸ σύστημα αὐτὸ προέβλεπε καὶ τὴν δόξαν τινῶν ἐν τῇ Ρωσίᾳ, καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον.

Διὰ τοῦ ἡπειρωτικοῦ συστήματος ἐκήρυξεν ὁ Ναπολεὼν κατὰ τῶν Ἀγγλῶν φονικὸν πόλεμον. Ἐκ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἐξήρτατο, κατ' αὐτόν, ἡ δόξα του καὶ ἡ πολιτικὴ ὑπαρξις αὐτοῦ τε καὶ τῆς Γαλλίας. Τὸ σύστημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἔκλειεν ὅλους τοὺς λιμένας τῆς ἡπείρου εἰς ἅπαντα τ' Ἀγγλικὰ ἐμπορεύματα, καὶ προσέτι εἰς ὅσα εἶχον πληρώσει τέλος ὁποιοῦδήποτε εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργῆται εἰμὴ κοινὴ συμπονοία· ἦτον ἀδύνατον ἄρα νὰ πραγματοποιηθῇ, εἰμὴ ὑπὸ τὸ σιγήτρον μιᾶς μόνης δυναστείας καὶ αὐτῆς παγκοσμίως.

εταιρίας, και ιδίως εις τας εν τη Τουρκία, όπου, ως και άλλο τε είπομεν, η δικαιοσύνη είναι προβληματική, και όπου εξαρτάται από την θέλησιν των διευθυνόντων τας εταιρίας αυ τας η τύχη πολλών δυστυχών, οτινες πληρόντες τ' ασφάλι στρα δια να αποζημιωθούν εν περιπτώσει δυστυχήματος, θεω ρούν έαυτους ήναγκασμένους ως εκ της δυστροπίας των διευθυ νόντων τας εταιρίας αυτας, να υποβάλλωσιν έαυτους εις τη' κρίσιν δικαστικής επιτροπής, εις το πνεύμα και την συνείδησιν, της οποίας έχουν μεγίστην επιρροήν τα μέλη των εταιριών αυ τών, και οι διευθύνοντες αυτας.

Ως εκ της θέσεώς μας γνωρίζομεν πολλά τοιαύτα παθή ματα συμπολιτών μας, οτινες εξασφαλισθέντες από τας εν τη τουρκία ασφαλιστικας εταιρίας, και όλα τα δίκαια έχοντες υπέστησαν πολλούς κόπους και δαπάνας, χωρίς μολοντούτο να λάβωσι την εις αυτούς όφειλομένην αποζημίωσιν και μο λοντούτο πολλοί εισέτι εξακολουθούν ν' ασφαλιζονται από τας εταιρίας αυτας, μολονότι, το επαναλέγομεν, η δικαιοσύνη εις την Τουρκίαν είναι προβληματική εισέτι.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Πρό τινων ημερών εξετελέσθη εν Αθήναις όπισθεν της Πυρκός η κεφαλική ποινή, δια της λαϊμητόμου, των τεσσάρων δολοφόνων του μακαρίτου Καπούδα, και ενός εκ των ληστευ σάντων περίσιν τον Σφυράτζαν εις την όδον του Πειραιώς προς τας Αθήνας. Θέλουσιν δέ γίνει ώσαύτως, ως πληροφορούμε θα, και άλλαι εκτελέσεις κεφαλικών ποινών εις διαφόρους επαρχί ας του κράτους.

Το καθ' ημάς, ως άνθρωποι δέν δυνάμεθα ειμή να θρηνη- σωμεν την ανθρωπότητα όσάκις πρόκειται να ίκανο ποιηθή η κοινωνία δια της του θανάτου ποινής, ως πολιται θμως έχάσθημεν δι αυτό, το μετά ίκανόν καιρόν δοθέν καλόν εις την κοινωνίαν μας παράδειγμα, το όποιον όχι μόνον θέλει, περιστείλει τα κακουργήματα, εμπνέον τον τρόπον και την φρίκην εις τους κακούργους, οτινες εξέλαβον το Σύνταγμα ως καταφύγιον και μέσον άνομοσύνης, αλλά θέλει χρησιμεύ- σει ως τρανώτατον δείγμα εις τον έξω κόσμον, ότι εν τη Έλ λάδι ο νόμος έχει ισχύν, και ότι οι κακούργοι καταδικάζον- ται και τιμωρούνται. Θέλει έμφράξει επομένως τα στόμα

Το μέτρον αυτό ήτον εξ εκείνων τα όποια δέν επιδέχονται αναβολήν. Αμέλεια τοιαύτη είτε εις τας πολιτικας υποθέ σεις, είτε εις τας του πολέμου, καθίσταται άποφασιστική άλλ' ο Ναπολέων, είτε διότι ενεπιστεύετο πολύ εις την υπε- ροχήν της ευφυίας του, εις την ανδρείαν του στρατού του και εις την αδυναμίαν του Αλεξάνδρου, είτε διότι σκεπτόμενος περι του τι ήρinen όπισθεν του, ενόμιζεν ότι πόλεμος γινόμε νος εις γαίας τοσοῦτον μακρονάς, ήδύνατο να καταστή επι- κίνδυνος αν ήγίνετο με βραδύτητα και μέθοδον, είτε διότι ήτον άβέβαιος περι της επιτυχίας της επιχειρήσεως, ως ο ίδιος είπεν, ήλσημόνησεν η δέν έτόλμησε να διακηρύξη την έ- λευθερίαν του τόπου, τον όποιον επήγγαυε να έλευθερώση.

Και μολοντούτο είχε στείλει πρέσβυν εις την δίαιταν της Πολονίας. Οπόταν δέ ήγινεν εις αυτόν η παρατήρησις πε- ρι της αντιφάσεως αυτης, είπεν, ότι τοιαύτη προκήρυξις ήθε- λεν είσθαι πολεμική πράξις, καθ' ην εποχήν οι λόγοι του ήθελον τον υπεχρεώσει και προς πόλεμον και προς ειρήνην. Τοιουτοτρόπως ανταπεκρίθη πάντοτε εις τον ένθουσιασμόν των Λιθουανών με τρόπον υπεκφυγής, μέχρις ότου κατεδίωκε καταπολεμών αυτοπροσώπως τον Αλεξάνδρον εις τα τείχη της Μόσχας.

Ημέλησε να έλευθερώση τας μεσημβρινάς Πολονικας επαρχί ας από τους άσθενεις έχθρικούς στρατούς, οτινες κατε- πίεζον τον πατριωτισμόν αυτών, και να εξασφαλίση δι επα- ναστάσεως καλώς ώργανισμένης το έργον του. Συνειθισμέ- νος να λαμβάνη τα πλέον σύντομα μέτρα και να ενεργή ως αστραπή, δέν ήναγκάσθη από την διαφοράν των τόπων και των περιστάσεων ν' άλλάξη σύστημα. Τοιαύτη είναι η αν- θρώπινος αδυναμία! Ο άνθρωπος ενεργεί πάντοτε κατά μήμησιν άλλων η του ίδιου του έαυτού αυτη δέ η κλίσις προ ξενεί συχνάκις τον άφρατισμόν του.

τα των όσοι εξωγράφισον την Ελλάδα μέχρι τουδε εις τον έξω κόσμον ως φωλεάν κακούργων, διακηρύττοντες καθ' εκά- στην δια των ιδιαιτέρων άλληλογραφιών των και δια των έφη μερίδων, ότι δέν υπάρχει πλέον κάμμία ασφάλεια ζωής, τι- μής και ιδιοκτησίας εις τον τόπον αυτόν.

Απεφάσισαν τέλος πάντων οι κύριοι αντιπρόσωποι των επαρχιών, η άλλως οι πατέρες του έθνους ν' αποπερα- τώσωσι τον έτήσιον του κράτους προϋπολογισμόν, αφού πα- ρήλθε και ο Σεπτέμβριος, δια να μην άπωλέσωσιν ουδέ μιὰς ημέρας μισθόν εκ της βουλευτικής μισθοδοσίας των, και ο προϋπολογισμός ούτος υποβάλλεται όσονούπω και εις την Γερουσίαν δια να έγκριθῆ. Μένει τώρα να ιδωμεν την από φασιν και αυτοῦ του κατά τας αρχάς του συνταγματικού πολιτεύματος, θεωρουμένου ως συντηρητικού νομοθετικού σώματος.

Πρό τινων ημερών άφιχθη ενταῦθα εκ της Θεσσαλο νίκης διευθυνόμενος δια τας Αθήνας ο εκείσε Έλληνικός Πρόξενος κύριος Σουτζος, οστις αφού έλαβεν έλευθεράν κοι- νωνίαν, ανεχώρησε την παρελθούσαν τετάρτην δια τον Πειραιά.

Καθ' ης έχομεν θεβαίως πληροφορίας, ο κύριος Σουτζος είναι εις εκ των Έλληνικών Πρόξενων, οτινες αντιπροσωπεύ ουσιν πρεπόντως εν τη άλλοδαπή την Έλληνικήν Κυβέρνησιν, δια την σύνεσιν, τας γνώσεις και την πολυπειρίαν του, ενῶ κα θόσον άφορῶν το προσωπικόν πολλών άλλων Έλληνικών προ- ξένων και υποπροξένων, η Κυβέρνησις πρέπει να λάβη μέτρα προς μεταβύθμισιν του, αν κήδεταί του Έλληνικού έμπορίου και της αξιοπρεπειας της.

Την 24 τ. μ. πρωίαν αυτοχειριάσθη ο Υποστρά- τηγος και πρώην ύπουργός των Έσωτερικών επί του ύπουρ γείου Μαυροκορδάτου κύριος Ανδρέας Λόντος, δια πιστολιού γεμισμένου με τρεις σφαίρας. Η πυροβολήσις φαίνεται, ότι ήγεινεν εντός του στόματος προς τα άνω, δια τουτο αι μεν βολαι εκτύπησαν εις την όροφήν, η δε κεφαλή διασκορπίσθη και δέν έμεινε εις το σώμα, παρά η κάτω σιαγών και ο τρα χηλος του αυτοχειριασθέντος. Ο Κ. Λόντος ανήκεν εις την αντιπολίτευσιν, ως εις εκ των μελών των αρχηγών της, πλην ήτον άνθρωπος τιμίου χαρακτήρος, αγωνιστής και εις εκ των θεμελιωτών της παλιγγεσεσίας και έλευθερίας του έθνους. Το κοινόν αποδίδει την αυτοχειρίασιν εις πολιτικούς λόγους, ότι άπατηθείς εις τας λαθασμένας πολιτικας δοξασίας των

Ο έκτατος ούτος άνθρωπος εθεσάζετο πάντοτε εις τας μά χας. Στρατός συγκείμενος εξ εξακοσίων πενήτηντα χιλιάδων στρατιωτών, παρ'αυτου συναθροισθείς, τον κατέσταινε βέβαιον περι της νίκης. Από την νικην έπερίμενε το παν. Αντι λοιπόν να θυσιάσῃ το παν δια να εξασφαλίσῃ την νικην, έσκέπετο μόνον περι αυτης. Η νικη ήρα ήτον αναγκαιοτάτη άλλ' αυτος ενεπιστεύθη εις αυτην τόσαση μβεθηκότα και την επεδάρυνε με τόσην εύθνην, ώστε έπρεπεν αυτη να ήται ταχεία και αναπό φρευκτος. Έντεῦθεν έγεννάτο η ανυπομονησία του του να την αποκτήσῃ.

Δέν πρέπει να κρίνωμεν έλαφρώς την τοσοῦτον μεγάλην ευφυίαν του. Μετ' ολίγον θέλομεν ακούσει αυτόν τον ιδιον λαλούντα, θέλομεν ιδει πόσοι συνδυασμοί συνέτρεξαν εις το να τον κρημνίσωσι, και παραδεχόμενοι ότι η ταχύτης της έστρα- τελίας υπήρξε τολμηρά, η εκβασίς έθελε την στεφανώσει, αν μία δεινή εξασθένισις της υγείας του δέν ήθελεν έμποδίσει τας φυσικας δυνάμεις του μεγάλου τούτου άνδρός, απότου να διατηρήσωσιν όλην εκείνην την δύναμιν ήτις ένυπήρχεν εις το πνεύματου.

Η συμμαχία την όποιαν επρότεινεν η Πρωσσία εις τον Να πολέοντα κατά το έτος 1811. απεβρίθθη τότε. Αγνοείται αν τουτο συνέθη είτε δια την άβελαιότητα εις την όποιαν εκ- κράτει την τύχην της, είτε ενεκεν αιτιών άφορώντων την επο- χήν του πολέμου. έκλείσθη όμως κατά το 1812. και αυτος ο ίδιος Ναπολέων υπηγόρευσε τους όρους αυτης.

Η αντιπάθειά του προς τον Φεδερικόν Γουλιέλμον ήτο προφανεστάτη. Συχνάκις ήκούσθη ο Ναπολέων επιπλήτ- των το Πρωσσικόν μυστικοσυμβούλιον, δια τας συνθήκας τας οποιας είχε κάμει προλαβόντως με την Γαλλικήν δημο- κρατίαν. Ητο το αυτό έλεγεν ούτος ως να ήηεν εγκατα- λείψει η Πρωσσία τα δικαιώματα των Βασιλέων. Κατ

φίλων του Μαυροκορδάτου και συντροφίας, και βραδέως εν νοήσας τουτο, θεωρήσας δε προσβεβλημένον τον χαρακτήρα του και απελπισθείς αυτοχειριάσθη ιδού εις ποια αποτήματα του και απελπισθείς αυτοχειριάσθη ιδού εις ποια αποτήματα του ήφερεν η αντιπολίτευσις τα πράγματά της, ώστε αυτη να φέρη εις την ανάγκην της αυτοχειριάσεως τους φίλους της, η δε πα- τρις να στερηθῆ εν των τέκνων της, οστις τα μάλλα έμόγησεν υπέρ αυτης. [εκ του Ζεφύρου.]

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Αναγινώσκομεν τα επόμενα δύο άρθρα εις την έφη- ρίδα της Κωνσταντινουπόλεως και την Ηχώ της Ανατολής.

Ο διορισμός της Α. Υ. του Ρεσχιτ Πασά ως μεγάλου Βεζύρου, είναι έξοχον μέτρον, το όποιον θέλει προξενήσει μέ γιστον κρότον εις τε το έσωτερικόν της αυτοκρατορίας και εις τας ξένας επικρατείας και τα μυστικοσυμβούλια. Όλος ο κόσμος γνωρίζει πόσον σπουδαία είναι τα καθήκοντα του μεγάλου Βεζύρου, και δέν υπάρχει εις κανέν άλλο μέρος υπάλληλος δυνάμενος να συγκριθῆ μετ' αυτοῦ. Ο μέγας Βεζύρης είναι αντιπρόσωπος του Σουλτάνου και φύλαξ των σφραγίδων του κράτους, αυτος προεδρεύει το ύπουργικόν Συμβούλιον, υπογράφει κατά διαταγήν του Σουλτάνου τους διορισμούς των υπαλλήλων, εξελέγει άπασαν την δημόσι- ον ύπηρεσίαν, έχει όλην την φροντίδα της Κυβερνήσεως την όποιαν διευθύνει, και συνοδεύει δι ιδιοχειρου αναφορας του όλα τα έγγραφα τα όποια διευθύνονται προς τον Σουλτάνον περι πάσης υποθέσεως άφορώσης την αυτοκρατορίαν. Επί της εκλογής λοιπόν του υπαλληλου αυτοῦ όφειλει να σκέ- πτεταιπερ πάντων ο Μονάρχης, διότι αυτος έγχαράττει τον δρόμον των υποθέσεων και τα νέα μέτρα τα όποια πρέπει να ληφθώσιν ως προς την διοίκησιν του τόπου. Ο αρχηγός ενός ύπουργείου δύναται να εκλεχθῆ, δια τας ειδικας μόνον γνώ σεις του, ο μέγας βεζύρης όμως, ως μεσολαβών μεταξὺ του Μο νάρχου και των ύπουργών, ως εκτελεστής άμεσος όλων των διαταγών του, και ως κέντρον εις το όποιον κατανοῦν όλα αι υποθέσεις, πρέπει να ήται εξ ανάγκης το έξοχώτρον πρόσωπον. Όλος λοιπόν ο κόσμος γνωρίζει τον πατριωτισμόν του Ρε-

αυτόν, αι διαπραγματεύσεις της αιλής του Βελορένου μετα του διευθυντηριου, εδεικνυον πολιτικην δειλήν, ιδιοτελή και άγενή, θυσιάζουσαν δια ποταπάς αυξήσεις δριων την αξιο- πρέπειάν της και τα γενικά των θρόνων δικαιώματα. Ο- σάκις εθεώρει επί του γεωγραφικού χάρτου τα Πρωσσιακά σύνορα, παρωργίζετο βλέπων αυτα τοσοῦτον έκτεταμένα και εκραύγαζε. « Είναι άρα γε αληθές ότι άφησα εις αυτόν τον άνθρωπον τοσοῦτον έκτεταμένο τόπον! »

Η αντιπάθεια αυτη κατά ενός πρίγκιπος χαρακτήρος γλυ κοῦ και ειρηνικου επροξενει άπορίαν και επειδή μηδέν είναι ανάξιον του Ναπολέοντος εν τη ιστορία, είναι ανάγκη να εῶ- ρωμεν την αιτίαν της κατά τουτο διαγωγής του. Τινές ά- ξιοῦν, ότι η αντιπάθεια αυτη εγενήθη από την άρνησιν προς τον Ναπολέοντα εκ μέρους του Λουδοβίκου δεκάτου ογδόου, ότε δια μέσου του βασιλέως της Πρωσσίας εκαμεν εις αυτόν προτάσεις συμβιβασμου, και πιστεύουν ότι ο Ναπολέων απο- δίδει εις τον μεσολαβήσαντα την άποτυχίαν της άποδοχῆς των προτάσεών του, Αλλοι θεωρουν ως αιτίαν της αντιπαθει- ας αυτης την άπόδοσιν του Αγγλου πράκτορος Rumbolt, τον όποιον εφυλάκισεν εν Αμβούργω, και του όποιου την απελευθέρωσιν απήτησεν ο Φιδερικος, ως προστάτης της ουδετερότητος της άρκτώας Γερμανικής συμμαχίας. Οπως ποτ' αν ή, ο Φεδερικος και ο Ναπολέων ήσαν έντελως σύμφωνοι πρό της εποχής αυτης, και η ένωσις των ετρέφετο από μυστικην άλληλογραφίαν, ήτις ήτο τοσοῦτον φιλική, ώστε ενεπιστεύετο ο εις προς τον άλλον και αυτας τας οικιακας ύ- πολήσεις του, αλλά το προαναφερθέν συμβάν κατέστρεψεν, ως λέγεται, την αρμονίαν των ταῦτην.

Εν τούτοις, περι τας αρχάς του 1805 η Ρωσσία, Αυστρία και Αγγλία απειπειράθησαν, άλλεις μάτην, να προσλάβωσι την Πρωσσίαν εις την συμμαχίαν των κατά της Γαλλίας.

σχιδ Πασα την ικανότητά του και τας γνώσεις του, πρό πάντων δὲ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν ἠρόνον. Ὁ Ῥεσχιδ Πασα εἶναι ἡ ἐντελεσττέρα ἔκφρασις τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ ἀναμορρώσεων. Ἦτον ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, ὅτε ὁ Σουλτάνος Ἀμπδούλ Μεζιδ, ἐγκαίνιασε τὸσοῦτον εὐτυχῶς τὸ βασιλείον του, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Κατ—Σερφίου τοῦ Γκιουλχανέ. Αἱ καθάρσεις, τὰ τεχνουργεῖα, ἡ κατάργησις τῶν μονοπωλείων, ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Στρατοῦ, ἡ νομισματικὴ μεταρρυθμίσις, ἡ ἀνέγερσις πρὸ πόντων τοῦ Πανεπιστημείου, καὶ τέλος ὅλαί αι σπουδαῖαι θετικῶς, μετὰ τὰς ὁποίας ἐπροκίσθη ἡ Τουρκία μετὰ τῆς 1838. ὑπὸ τοῦ Σουλτάν Μωχαμὺτ καὶ Σουλτάν Ἀμπδούλ Μεζιδ, ἔγιναν κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ διὰ τῆς προστασίας αὐτῶν τῶν δύο ἡγεμόνων. Ὡς ὑπουργὸς τῶν ἔξω περικῶν ὑποθέσεων, συνέπραξεν ἰσχυρῶς ὑπὲρ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ζητήματος, καὶ ἐνήργησε μετὰ πολιτικῆν εὐκρίνην, ἀμερόληπτον καὶ καλοκράτητον, τήνουσαν νὰ συσφίξῃ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς τοὺς ἐνόηοντας τὴν Ὑψηλὴν Πόρταν μὲ ὅλας τὰς αὐτὰς τῆς Εὐρώπης, καὶ οὕτως ἀπέκτεινε τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν ὅλων τῶν μυστικιστικῶν βουλιῶν. Ἡ ὕψωσις τοῦ Ῥεσχιδ Πασα εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μεγάλου Βεζύρου, καταδεικνύει τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰς ἀναμορρώσεις. Νέα ἐποχὴ λοιπὸν ἀρχεται, ἣτις θέλει εἶσθαι εὐκαρπὸς ἀπὸ ἀποτελέσματα, καὶ θέλει πραγματοποιηθεῖ, ὡς ἐλπίζομεν, τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν φίλων τῆς Τουρκίας.

Ὁ Σουλτάνος ἐπιθυμεῖ τὴν ἀναμορρώσιν ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι τὴν στηρίζει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥεσχιδ Πασα καὶ εἰς τὰ συμβουλίαι του. Τοῦτο εἶναι ἀπειρον βήμα, καὶ ἀπόδειξις προωρισμένης ἀφῆσις ἐποχῆν εἰς τὰ χρονικά τῆς Τουρκίας.

Χ α τ — Σ ε ρ ί ρ ι ο ν .

Πιστέ μου Βεζύρη.

Μολοντί ὁ Ῥεούρ Πασα, ὅστις πρὸ πολλοῦ κατεῖχε τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Αὐτοκρατορίας, δια κρίνεται μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν μας διὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐθύτητα τῶν σκοπῶν του ὑπ' αὐτὸν δὲ τὸν τίτλον εἶμαι προσωπικῶς εὐχαριστημένος ὑπ' αὐτοῦ κατὰ πάντα λόγον. Μολοντοῦτο ἐναντίον τῶν συστάσεων τὰς ὁποίας δὲν ἔλειψα

νὰ κάμω καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς, δὲν εὔρον εἰς αὐτὸν τὴν ἀναγκαίαν προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν εὐνοϊκῶν μέτρων, τὰ ὁποία δημοσίως ἐσύστησαμεν εἰς αὐτὸν, καὶ τὰ ὁποία εἶχον ἀντικείμενον τὸ ν' ἀπολαμβάνουσι ὅλαί αι κλάσεις τῶν ὑπηκόων μας δικαιοσύτην ἀμερόληπτον, καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ εὐημερία τῆς ἐπικρατείας μας, διὰ τῆς διατηρήσεως τῆς εὐταξίας καὶ τῆς ἡσυχίας. Δὲν κατέβαλον τὴν φροντίδα καὶ τὸν ζῆλον, τὸν ὅποιον ἡ ἐκτέλεσις τῶν μέτρων αὐτῶν ἀπῆτει, ὥστε νὰ ῖναι εὐχάριστα ἀποτελέσματα καθὼς ἐπεθύμου. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν σοβαρῶν μέτρων καὶ παντὸς ἄλλου τὸ ὅποιον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀναγκαῖον εἰς τὸ μέλλον, ἐπειδὴ ἀπικτεῖ μεγάλην προσοχὴν καὶ τὴν ζωηρωτέρην ταχύτητα, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ θέσις αὕτη εἰς πρόσωπον συναισθανόμενον ὅλην τὴν σοβαρότητα, γνωρίζον ἐντελῶς τὴν θέσιν τῶν ὑποθέσεων, προκισμένον μετὰ ἰκανότητα καὶ σύνεσιν, προσόντα ταῦτα ἀναγκαῖα διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀρμονία μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν, ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, αἱ ὁποία εἶναι κοινὰ εἰς αὐτοὺς, καὶ τέλος ἰκανὸν νὰ διεγείρῃ καὶ νὰ ἐνθαζέσῃ τὸν ζῆλον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων, πρὸς πίστην τῶν καθηκόντων των ἐκπλήρωσιν. Διὰ ταῦτα, πιστέ μου Βεζύρη, ὅστις εἶσαι ὁ πιστώτερος πάντων τῶν Βεζύρων τῆς αὐτοκρατορίας μου, καὶ ἐνόηεις εἰς σεαυτὸν ὅλας τὰς προεκτεθεισὰς ιδιότητας, εἰς τὸν ζῆλον καὶ εἰς τὴν ἰκανότητά σου ἐμπιστεύονται ταῦτα τὰ ἔξοχα καθήκοντα, μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ Ῥεούρ Πασα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔνεκα τῆς νέας ταύτης θέσεώς σου, γηρεύει τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τὸ ὅποιον διεύθυνες, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῇ τοῦτο εἰς ἄλλο πρόσωπον, καὶ ἐπειδὴ οἱ φιλικοὶ δεσμοὶ οἱ ἐνυπάρχοντες μεταξὺ τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας καὶ ὅλων τῶν φιλικῶν δυνάμεων, καὶ ἡ αἰσθησις καὶ στερεώσις αὐτῶν τῶν καλῶν σχέσεων ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας Ἀλί—Ἐφέντης, ὅστις ἐνόηεις εἰς σεαυτὸν ὅλα τὰ προσόντα τῆς ἰκανότητος, τῆς ἀφιλοκερδείας καὶ τῆς πίστεως, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἠρεσσηκόντως κατὰ τὰς εὐχὰς μας τὰ καθήκοντα ταῦτα, καὶ νὰ φέρῃ εἰς εὐτυχῆς πέρας ὅλας τὰς ἄλλας ὑποθέσεις αὐτοῦ τοῦ σπουδαίου ὑπουργεῖου, ὑψώθη παρ' ἡμῶν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ διορισμοῦ σου εἰς τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς αὐτοκρατορίας μας ἡ ὕψηλὴ διεύθυνσις ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς αὐτοκρατορίας μας, θέλει ἐπασχοληθῇ τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ τῇ ἐμπνεύσει τοῦ ἀγίου προφήτου μας, νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μεγαλητέραν εὐχὴν μας, τὴν εὐημερίαν δηλαδὴ τῆς αὐτοκρατορίας μας, ἐξασφαλίζων τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων μας. Διὰ τὸ τέλος αὐτὸ θέλει ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν ἐπωφελῶν μέτρων, τὰ ὁποία λαμβάνονται ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Θέλει διεκπεραιῶναι τάχως καὶ ἐπιτυχῶς ὅλας τὰς τρεχούσας ὑποθέσεις, θέλει ἐπαγρυπνεῖ μετὰ τὴν μεγαλητέραν ἐπιμέλειαν, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι νὰ ἐνεργῶσι τὰ καθήκοντά των, χωρὶς ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν ἐπιεικίαν τὴν προσδιορισμένην ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον. Θέλει ἐπαγρυπνεῖ ὡσαύτως εἰς τὴν διατήρησιν τῶν στρατιωτικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἐκάμαμεν μετὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ, θέλει καταβάλλει πρὸ πάντων ὅλην τὴν ἐπιμέλειάν σου εἰς τὸ κατὰστάμα τοῦ Πανεπιστημείου, καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν μέτρων τῶν ἀφορώντων τὴν δημοσίον ἐκπαίδευσιν, τὰ ὁποία ἐφαρμόζονται ἤδη, καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῶν ζωηρωτέρων ἐπασχολήσεών μου. Ἐπὶ ὅλων τῶν προεκτεθέντων ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ πιστοῦ μου Σερασκέρη, Μωχαμὺτ—Χοσρέφ Πασα, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς αὐτοκρατορίας μας, θέλει καταθέσει ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον σου εἰς τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἐπιθυμίας μας.

Ὁ Ὑψιστος νὰ ἐκτείνῃ τὴν θεῖαν προστασίαν του ἐπὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ πάντων, ὅσοι ἐκ συμφώνου μετὰ σοῦ δὲν] σκέπτονται ἄλλο ἐγ καρδίᾳ, εἰμὴ νὰ ἐπαγρυπνώσῃ μετὰ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν ἐπὶ τῶν συμφερόντων τῶν λαῶν μας.

Τὴν 7. τῆς Σελήνης Σαβὰλ 1262.
[28. Σεπτεμβρίου 1846.]

Διάταγμα τοῦ Βασιλέως τῶν Γάλλων.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. κ τ λ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ὑπουργικοῦ γραμματέως τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τοῦ Σχολάρχου τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεσπείσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς.

Ἡ αὐλὴ τοῦ Βερολίνου, οἱ πρίγκιπες, ἡ βασίλισσα, ὁ Hardenberg καὶ ὅλη ἡ Πρωσικὴ στρατιωτικὴ νεολαία, εἴτε ἐρεθίζομενοι ἀπὸ τὴν διακατὴ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὴ ἀμαυρώσωσι τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς ὁ μέγας Φεδερικός, εἴτε ὠθούμενοι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐξαλείψωσι τὸ στίγμα τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1792, ἐνόηον μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν τριῶν προαναφερθειῶν δυνάμεων ἄλλ' ἢ εἰρηνικὴ πολιτικὴ τοῦ Φεδερικού καὶ τοῦ ὑπουργοῦ του Haugwitz κατέπαυε πάντα ἐρεθισμὸν. Ἡ παραβίασις ὅμως τοῦ Πρωσικοῦ γηπέδου πρὸς τὸ μέρος τοῦ Anspach, ἔνεκα τῆς διαβάσεως ἐκεῖθεν ἐνὸς στρατιωτικοῦ Γαλλικοῦ σώματος, παρῶρρησε τὸσοῦτον ὅλα τὰ πάθη, ὥστε ἡ κραυγὴ τοῦ πολέμου ἐπὶ τέλους ὑπερίσχυεν.

Ὁ Ἀλέξανδρος εὐρίσκετο τότε εἰς τὴν Πολοῖαν, προσελθὴν εἰς Postdam, ἔτρεξεν ἐκεῖ, καὶ τὴν 3. Νοεμβρίου 1805 ὑπεγράψε τὸν Φεδερικὸν νὰ λάθῃ μέρος εἰς τὴν τριπλὴν συμμαχίαν. Ταυτοχρόνως ὁ Πρωσικὸς στρατὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰ μεθόρια τῆς Ρωσίας, ὁ δὲ Haugwitz ἐπορεύθη πρὸς τὸν Brunn, διὰ ν' ἀπειλήσῃ τὸν Ναπολέοντα διὰ τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων αὐτῶν. Ἡ ἐν Austerlitz μάχη ἠγάγκασεν αὐτὸν τὸν Haugwitz νὰ σιωπήσῃ, μετὰ δὲ δεκατέσσαρας ἡμέρας ὁ ἄξιος οὗτος ὑπουργὸς ἐφέρθη τσοῦτον ἐπιτηδείως μετὰ τοῦ νικητοῦ, ὥστε ἔλαβε τὸ μέρος του ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς νίκης.

Μολοταῦτα ὁ Ναπολέων δὲν ἠσύχασε, διάφορα σχέδια τὸν ἐπησχόλου. Ὁρεῖλε νὰ διοργανίσῃ τὸ στρατόν του καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν γαμβρόν του Μουράτ τὸ μέγα δουκάτον τοῦ Berg καὶ εἰς τὸν Βερτιέρον τὸ Neufchâtel. Ἦτον ἀνάγκη νὰ κατακτήσῃ τὴν Νεάπολιν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωσήφ, νὰ ὀργανίσῃ τὴν Ἑλλετικὴν μεσολάθειαν, νὰ διαλύσῃ τὸ Γερμανικὸν σῶμα, νὰ σχηματίσῃ τὴν ὁμοσπονδίαν τοῦ Ῥήνου καὶ νὰ

γίνῃ προστάτης αὐτῆς, καὶ νὰ καταστήσῃ βασιλεῖον τὴν Ὀλανδικὴν δημοκρατίαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λουδοβίκου. Ἐν τούτοις τὴν 15. Δεκεμβρίου παρεχώρησε τὸ Ἄνοβερρον εἰς τὴν Πρωσίαν, λαβὼν εἰς ἀνταλλαγὴν τὸ Anspach, τὸ Cleves καὶ τὸ Neufchâtel.

Κατὰ πρότον ἡ κατοχὴ τοῦ Ἄνοβερρου διέφθειρε τὸν Φεδερικόν, ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν ἡ στιγμὴ νὰ ὑπογράψῃ, ἡ φιλοτιμία του τὸν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ ὁποσοῦν ἀναποφάσιτος, καὶ δὲν ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν ἐπαρχίαν αὐτήν, εἰμὴ προσωρινῶς ἄς ὡς παρακαταθήκην. Ὁ Ναπολέων δὲν ἤξευρε πῶς νὰ σκεφθῇ διὰ μίαν τοιαύτην δειλὴν πολιτικὴν. « Ὁ πρίγκιψ οὗτος, ἔλεγε, δὲν τολμᾷ νὰ κάμῃ μῆτε εἰρήνην μῆτε πόλεμον; Προτιμᾷ τοὺς Ἄγγλους παρά ἐμὲ; Ἐτοιμάζεται ἄραγε κάμματα ἄλλη συμμαχία; Περιφρονεῖ τὴν ἰδιὴν μου συμμαχίαν; Ταῦτα πάντα τὸν παρῶρρησαν, ὥστε τὴν ὀγδόην Μαρτίου ἠγάγκασε τὸν Φεδερικόν διὰ νέας συνθήκης νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀγγλων, νὰ λάθῃ τὴν κατοχὴν τοῦ Ἄνοβερρου καὶ νὰ δεχθῇ Γαλλικὴν φρουράν εἰς τὸ Wesel καὶ Hameln.

Μόνος ὁ βασιλεὺς ὑπῆκουσεν, ἀλλ' ἡ Αὐλὴ καὶ οἱ ὑπήκοοί του παρῶρρηθησαν καὶ τὸν ἐπέπληξαν, ὅτι ἄφησε νὰ νικηθῇ χωρὶς νὰ τολμῆσῃ νὰ πολεμήσῃ. Ἐνοουσιάζθησαν ἀπὸ τὴν ἐνθουσιασμῶν τῶν ἀρχαίων πράξεών των, καὶ ἐνόμισαν ἑαυτοὺς προωρισμένους νὰ θριαμβεύσωσι κατὰ τοῦ νικητοῦ τῆς Εὐρώπης. Μεταξὺ τῆς ὀργῆς των αὐτῆς ἐκακομεταχειρίσθησαν τὸν Πρέσβυν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἤκόνισαν τὰ ὄπλα των εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του. Οὐδὲ τὸν Ναπολέοντα ἐφεῖσθησαν.

Καὶ ἡ βασίλισσα των, ἡ τσοῦτον λαμπρὰ ἀπὸ χάριτας καὶ θελγητρὰ ἐφόρεσε φόρεμα πολεμικόν. Οἱ πρίγκιπες καὶ πρὸ πάντων εἰς μεταξὺ αὐτῶν, ὅστις καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ κατὰ τὴν ἀνδρίαν ὑπέσχετο ὅτι εἶναι ἥρωας, προσεφέρθησαν

νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν πόλεμον τοὺς Πρώσους. Θάρρος καὶ μαῖα ἰπποτικὴ ἐκυρίευσεν ὅλα τὰ πνεύματα.

Λέγεται ὡς βέβαιον, ὅτι ταυτοχρόνως ἄνθρωποι ἡ μοχθηροί, ἡ ἠπάταμένοι ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Φεδερικόν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ναπολέων ἐφοβεῖτο τὰ Πρωσικὰ ὄπλα, καὶ ὅτι ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς μὴ τολμῶν νὰ τὸν πολεμήσῃ ἠναγκάζετο νὰ δεικνύεται εἰς αὐτὸν εἰρηνικός. Ἐπρόσθετον ὅτι διεπραγματεύετο ἀπίστως περὶ εἰρήνης μετὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι ἡ ἀπόδοσις τοῦ Ἄνοβερρου ἐκ μέρους τῆς Πρωσίας ἀπετέλει ἕνα ἐκ τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης. Ὁ Φεδερικός συρόμενος ἀπὸ τὴν γενικὴν κίνησιν ἐγκατέλειψε τέλος τὸν χαλινὸν τῶν παθῶν του. Ὁ στρατός του προχωρεῖ καὶ ἀπειλεῖ τὸν Ναπολέοντα, ἀλλὰ μετὰ δεκαπένσε ἡμέρας, ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔχει πλέον μῆτε στρατὸν μῆτε βασιλεῖον· φεύγει μεμονωμένος, καὶ ὁ Ναπολέων ὑπογράφει ἐν τῷ Βερολίμῳ τὰ κατὰ τῆς Ἀγγλίας διατάγματα.

Ταπεινωθείσης καὶ κατακτηθείσης τῆς Πρωσίας, κατέστη ἀδύνατον εἰς τὸν Ναπολέοντα νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, διότι ἤθελε τεθῆ αὕτη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ῥωσικῶν πυροβόλων. Μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑπεχρέωσῃ, ὡς ὑπεχρέωσε τὴν Σαξονίαν διὰ μιᾶς γενναίας πράξεως, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς τὸ ν' ἀλλάξῃ φύσιν διαμελλίζων αὐτήν. Ἄλλ' εἴτε δι' εὐσπαλγίαν, εἴτε ἔνεκα τῆς παρουσίας τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἀπεφάσισε νὰ τὴν διαμελίσῃ. Ἡ θέσις αὕτη ἦτο πλημμελής, καὶ ὁ Ναπολέων τάχως κατενόησε τοῦτο. Ὅτε δὲ ἐκράυαζεν αἰετὰ ἄραγε ἀληθές ὅτι ἄφησα τσοῦτον τόπον εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; » τοῦτο προήρχετο πιθανῶς ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μὴ συγχωρήσῃ εἰς τὴν Πρωσίαν τὴν προστασίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ναπολέων ἀπεστρέφετο αὐτὴν διότι καὶ αὕτη τὸν ἀπεστρέφετο.

Καὶ πραγματικῶς οἱ σπυθῆρες μίσους ζηλοτύπου καὶ ἀνυ

Αρθ. 1. Εγκαθιδρύεται εις τὰς Ἀθήνας Σχολὴ Γαλλικὴ σκοπὸν ἔχουσα τὴν τελειοποίησιν τῶν περὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἱστορίαν τε, καὶ ἀρχαιολογίαν σπουδῶν. Σύγκριται δὲ ἀπὸ μαθητῶν τοῦ ἀνωτέρου Διδασκαλείου, λαβόντας τὸν βαθμὸν διδάκτορος φιλολογίας, φιλοσοφίας, ἢ ἱστορίας. Καὶ τίθεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἑνὸς τῶν μελῶν τοῦ Ἰνστιτούτου.

Αρθ. 2. Οἱ μαθηταὶ θέλουσι διαμῆναι ἐν Ἀθήναις διετίμω ἢ ἡμιετηρέως ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως δύναται ἀν' ἐγκρίτην νὰ παραχωρήσῃ καὶ τρίτον ἔτος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο θέλουσι λαμβάνει τὸν διδακτορικὸν μισθόν.

Αρθ. 3. Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς σχολῆς θέλει συνταχθῆν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ συνεδριάσεως Βασιλικῆς, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν θέλει ἐπιθεωρεῖσθαι ὁμοίως ἐπὶ Βασιλικῆς συνεδριάσεως.

Αρθ. 4. Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλικὴ Σχολὴ δύναται τῇ ἀδείᾳ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, νὰ διδάσκη δημοσίᾳ καὶ ἀμισθί μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Λατινικῆς φιλολογίας. Τὰ μέλη αὐτῆς δύναται ἀν' προσκληθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως νὰ διδάξωσι καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ λοιπὰ Ἑλλ. σχολεῖα ὅλα τὰ μαθήματα ὅσα εἰδικῶς ἐπίσταται. Ἐχουσι προσέτι τὸ ἀξίωμα τοῦ παρέχει τὸν βαθμὸν τοῦ Προτύπου εἰς τοὺς μαθητῶν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Γαλλικῶν καὶ Λατινικῶν σχολῶν, ὅσοι ἤκουσαν τακτικῶς τὴν σειράν τῶν ἐν τῇ Γαλλικῇ Πανεπιστημίῳ διδασκομένων μαθημάτων.

Αρθ. 5. Ὁ διεθυντὴς τῆς Σχολῆς κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν θέλει ἀποστέλλει πρὸς τὸν ἡμέτερον ὑπουργὸν τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τῆς σχολῆς καὶ τῆς προόδου τῶν μαθημάτων, τὴν ἔκθεσιν ταύτην θέλομεν βλέπει, καὶ ἡμεῖς. Ἡ ἐπιστάσις τοῦ Διευθυντοῦ θέλει διαρκεῖ τρία ἔτη, δύναται ὁμοίως νὰ παραταθῇ, καὶ εἰς πέντε ἔτη διὰ εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Αρθ. 6. Ἡ Γαλλικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν τίθεται ὑπὸ τὴν

πομόνου ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν Πρωσσικὴν νεολαίαν, ἐνθουσιῶσαν ἕνεκα τῆς πατριωτικῆς καὶ φιλελευθέρου ἀνατροφῆς τῆς. Μεταξὺ τῆς νεολαίας αὐτῆς ὑψοῦτο μία φοβερὰ δύναμις κατὰ τοῦ Ναπολέοντος ἐσύγκριτο αὐτὴ ἀπὸ ὅλους ὅσοι ἐβλάστησαν ἢ ἐπεριφρονήθησαν ἀπὸ τὰς νίκαις του· εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς ἡ δύναμις αὐτὴ ὅλην τὴν ἰσχύν τοῦ ἀδυνάτου καὶ καταπιεζομένου, τὸ δικαίωμα τῆς φύσεως, τὴν μυστικότητα, τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἐκδίκησιν. Στερομένη αὐτὴ γηίνου βοηθείας ἔστρεφε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ ἐλέμματα τῆς, καὶ αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις τῆς ἐχάνοντο ἀπέναντι τῆς ὀλίγης δυνάμεως τοῦ Ναπολέοντος· ἀλλ' ἐνθαρρυνομένη ἀπὸ ἐνθερμον δέψαν, ἀκούρατος καὶ πάντοτε ἐτοίμη κατεσκόπευεν ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ τῆς, ὅλα τὰ μέρη ἐξ ὧν ἦτον ἀδύνατος, καὶ ὅσα ἐτοίμη νὰ δράξῃ πᾶσαν εὐκαιρίαν ἕμαθε νὰ ὑπομένῃ μετὰ τὸν ὑπομονητικὸν ἐκείνον καὶ φλεγματικὸν χαρακτῆρα τῶν Γερμανῶν, ὅστις εἶναι πάντοτε ὁ αἰτίος τῆς ἡττῆς τῶν. Ἡ μεγάλη συνομοσπία αὐτὴ ἦτον ἡ τῶν φίλων τῆς ἀρετῆς, ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ Stein· ὁ Ναπολεὼν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐπρότιμῆσεν νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τὸ ἡρασιεὺν αὐτὸ διέχυνε τὰς φλόγας του καὶ ἠψῆνε βάθμηδόν. Καταπολεμὸν τὴν δύναμιν τοῦ Ναπολέοντος ἐπὶ τῆς γνώμης ὅλης τῆς Γερμανίας, καὶ ἐκτεινόμενον μέχρι τῆς Ἰταλίας ἐπαπειλεῖ τὴν τύχην του ἀπεδείχθη δὲ, ὅτι ἀν' αἱ περιστάσεις ἤθελον ἀποβῆ ἑναντία εἰς ἡμᾶς, δὲν ἤθελον λείψει ἀνθρώποι ὅστινες ἤθελον προσπαθῆσαι νὰ τὰς καταστήσωσι χεῖρονας. Κατὰ τὸ ἔτος 1809. πρὸ τῆς συμφορᾶς τοῦ Esslingen, πρῶτοι οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ ὑψώσωσι τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος ὑπῆρξαν οἱ Πρωσσοί. Αὐτὸς τοὺς ἐπέμψεν εἰς τὸ κἀτερργον, νομίστας εἶναι τὸ μέτρον αὐτὸ ἡρεῖ νὰ καταπιεθῇ τὴν φωνὴν τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις συνέφωνε μετ' ἐκείνης τῶν Ἰσπανῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ καταστῇ γενική. Ἐπὶ

ἐπιστάσιαν καὶ ἐπιβλεψὴν τοῦ παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει ἡμετέρου Πρέσβευτος. Οὗτος δύναται καὶ ν' ἀποβάλῃ ἐκεῖνους ἐκ τῶν σπουδαστῶν, ὅσων ἡ διαγωγή ἢ ἡ ἐπιμέλεια δὲν ἤθελον ἀνταποκρίνεσθαι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ καταστήματός, καὶ τὰς προσδοκίας ἡμῶν.

Αρθ. 7. Τὸ ἡμέτερον ὑπουργεῖον τῆς Ἐκπαιδεύσεως δύναται νὰ προσθέσῃ πᾶν ὅτι ἐγκρίτην ἀναγκαῖον εἰς πρόδον τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων μνημείων.

Ἐγένετο τῇ 11. Σεπτεμβρίου 1846.

Ἀναγιώσκωμεν προσέτι εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἐπόμενον ἄρθρον.

Ἐλάβομεν ἐκ τοῦ Βουκουρεστίου εἰδήσεις πολὺ σπουδαίας. Ἀνεκαλύφθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ ἐκτραγῆ, συνομοσπία σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Βούαρους τῆς δευτέρας τάξεως τῆς μικρᾶς Βλαχίας, σκοπὸν ἔχουσα τὴν καταστροφὴν τῆς ἐνεστῶσης Κυβερνήσεως· καθέδρα δὲ τῆς συνομοσπίας αὐτῆς ἦτον ἡ Κράϊοβα. Αἱ ἀρχαὶ ἔλαβον παρευθὺς ὅσα μέτρα ἀπῆται ἡ σοβαρότης τῶν περιστάσεων· πλεῖστοι δὲ ἐκ τῶν συνομοσπῶν ἐκρατήθησαν καὶ μετεβιβάθησαν μετὰ μεγάλης συνοδείας εἰς τὸ Βουκουρεστίον, ὅπου θέλουσι δικασθῆν ἀπὸ ἐπιτροπῆν συγκειμένην ἐκ τριῶν μελῶν, ἥτις ἐδιωρίσθη δι' αὐτὸ τὸ τέλος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐχαλκεύετο ἡ συνομοσπία αὐτὴ, αἱ Α. Υ. ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ ἡγεμονίς Βιθέσκου περιόδευσεν εἰς τὴν μικρὰν Βλαχίαν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἡγεμονείας αὐτῆς διελύθη πρὸ δύο περὶπου ἐτῶν, ὁ δὲ ἡγεμὼν εἶχε διατάξει νὰ λάβωσι χώραν νεά ἐκλογαί. Εἶναι ἐλπίζόμενον ὅτι ἡ νεὰ σύνοδος θέλει κάμει ἐνάρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς κατὰ τὸν Δεκέμβριον, καὶ ὅτι ἡ Κυβερνήσις δὲν θέλει εὔρει εἰς αὐτὴν τὸ τῆς ἀντιπολιτευσέως πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τὸ μέτρον τῆς διαλύσεως τῆς προλαβούσης. Προστίθεται εἰς

τέλους καὶ ἄνευ αὐτῶν τῶν αἰτιῶν τοῦ μίσους, ἡ θέσις τῆς Πρωσσίας μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ Γαλλίας ὑπερέβαινε τὸν Ναπολέοντα νὰ τὴν κυριεύσῃ. Δὲν ἠδύνατο νὰ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῆς εἰμὴ διὰ τῆς ἰσχύος, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἦναι ἰσχυρὸς εἰμὴ ἐξασθενῶν αὐτὴν.

Ἐξήρανισεν ὁ Ναπολεὼν τὸν τόπον αὐτὸν, μολοῦντι ἤξευρον ὅτι ἡ πενία καταστάνει τολμηροὺς τοὺς ἀνθρώπους· ὅτι μεταξὺ τῶν ὅσων δὲν ἔχουν νὰ χάσωσι μηδὲν, βασιλεύει μόνον ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους, καὶ ὅτι τελευταῖον τὸ ν' ἀφήσῃ τις εἰς αὐτοὺς μόνον τὸν σίδηρον, ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τοὺς ἠνάγκαζε νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ. Καὶ πραγματικῶς μόλις ἐπλησίασεν ὁ τολμηρὸς πόλεμος τοῦ 1812, ὁ Φεδερικὸς ἀνήσυχος καὶ ἀπηυθνημένος ἐκ τῆς δουλείας ἠθέλησε νὰ ἐλευθερωθῇ, διὰ μέσου, εἴτε μιᾶς συμμαχίας, εἴτε τοῦ πολέμου. Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1811. προσεφῆθη εἰς τὸν Ναπολέοντα ὡς ἐπικουρικὸς εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἥτις ἠτοιμάζετο κατὰ δὲ τὸν Μαῖον μῆνα, καὶ ἰδίως κατὰ τὸν Αὐγουστον ἐπαλέθε τὴν πρότασιν του, καὶ μὴ λαβὼν εὐχάριστον ἀπάντησιν ἐδήλωσεν, ὅτι αἱ μεγάλαι πολεμικαὶ κινήσεις, αἱ ὁποῖαι περὶ τριγυρίζον, διεπέρων καὶ κατινάλισκον τὴν Πρωσσίαν, τὴν ἐφόβηον ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ παντελής καταστροφὴ τῆς. Ἐροπλίζεται λοιπὸν, διότι αἱ περιστάσεις ἐπιβάλλουν τὴν ἀνάγκην ταύτην, καὶ διότι προτιμᾷ ν' ἀποβῆ μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα παρὰ νὰ ὑποταγῇ μετ' αἰσχος.

Ἐρρέθη τότε, ὅτι ὁ Φεδερικὸς προσέφερε κυριῶς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸ Graudentz, τὰς ἀποθήκας του καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ὑπηκόων ἐπαναστατημένων, ἀνὸ ῥωσσικῆς στρατὸς ἤθελε προχωρήσει μετὰ τῆς Σλοβίας. Ἄν πρέπη δὲ νὰ πιστεύσωμεν τὰς φήμας αὐτάς, ἠντηρέστησεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἡ πρότασις αὐτὴ, ὅστις ἀπέστειλε παρευ

τὰς εἰδήσεις αὐτάς, ὅτι ἡ περιόδεα τοῦ ἡγεμόνος εἰς τὴν μικρὰν Βλαχίαν, εἶχε σκοπὸν νὰ πληροφόρησῃ τοὺς λαοὺς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ περὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα ἔχει πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εὐημερίας τῶν. Ἡ ἡγεμονία αὐτὴ σύγκριται ἀπὸ 18 ἐπαρχίας, ἐξ ὧν ἐκάστη ἐκλέγει ἓνα βουλευτὴν, κατ' ἐξαιρέσιν τῆς Κράϊόβας ἥτις ἐκλέγει δύο. Δεκαεννέα λοιπὸν ἐκλέγονται ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, καὶ εἰκοσιπέντε ἀπὸ τὸ Βουκουρεστίον. Διὰ νὰ ἐκλεχθῇ τις βουλευτὴς πρέπει ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν κλάσιν τῶν Βούαρων.

— Ἀναγιώσκωμεν αὐτόθι.
Ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Λουτπόλδος δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας περιμένεται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δι' ἑνὸς Αὐστριακοῦ ἀτιμολοῦ τοῦ Λούδ προσερχομένου ἐκ τοῦ Δανουβίου.
— Δὲν εἶναι παντάπασιν ἀληθὴς ἡ ἀγγελία τὴν ὁποία, ἐδημοσίευσεν ὁ συναδελφὸς μας Αἰόλος περὶ συμπλοκῆς λαβούσης δὴθεν χώραν ἐξωθεν τῆς Μιτωλήνης μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς κορβέτας ὁ Λουδοβίκος καὶ ἑνὸς Ὀθωμανοῦ πολεμικοῦ βρικόου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ὑποφανόμενος ἡγήρασα παρὰ τῆς Θεοδορούλας συζύγου Ἐμμανουὴλ Πετροπούλου, οἰκία βουλῆ καὶ ἀπαρabiάστῳ γνῶμη αὐτῆς τὰ ἀκόλουθα ἰδιοκτητὰ τῆς κτήματα, ἦτοι τα χωράφια τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὴν θέσιν Νόβα ὅλα σύνδενδρα ὡς εἰσὶ καὶ εὐρίσκονται, συμπεριλαμβανομένου εἰς αὐτὰ καὶ ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον ἡγήρασεν ὡς προτιμητέον ὁ Ἀθανάσιος Γ. Χαλῆς, διὰ παραχωρητηρίου συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ Ἐπιφανοδικουσυμβολαιογράφου Ἀνδρου Εὐσταθίου Καμπάνη, καὶ πλησιάζοντα μετὰ τὸν Μιχαὴλ Μέξιν, Ἀντώνιον Βλαμίχαν καὶ δημόσιον δρόμον, ἡγήρασα λέγω τὰ κτήματα ταῦτα διὰ δρα. 305. τὰς ὁποίας ὁμολογεῖ ἡ Θεοδορούλα ὅτι παρέλαβε χωρὶς νὰ ἔχη κάμειαν ἀξίωσιν πλέον ἐπ' αὐτῶν τῶν κτημάτων.

Προσκαλῶ δὲ τοὺς ὅσοι ἔχουν ἀπαιτήσεις ἐπ' αὐτῶν τῶν κτημάτων, νὰ παρουσιασθῶσι καὶ νὰ κάμωσι αὐτὰς ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἄλλως παρελθούσης αὐτῆς θεωρῶν παραγεγραμμένον πᾶν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα τῶν.

Ἐν Γαυρίῳ τὴν 20. Σεπτεμβρίου 1846.
Δημήτριος Ἀνδ. Μπραῖλας.

Ὅς εἰς τὸν Bagration καὶ εἰς τὸν Witgenstein διαταγὰς πορείας ἐσφραγισμένας, τὰς ὁποίας δὲν ἔπρεπε ν' ἀνοίξωσιν οὗτοι, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελον λάβει καὶ ἄλλην τοῦ αὐτοκράτορος τῶν ἐπιστολῆν, ἥτις δὲν ἐγράφη ὁμοίως ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος αὐτοῦ, διότι εἶχε μεταβάλλει ἀπόφασιν, εἴτε διότι δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιχειρήσει πόλεμον τοσοῦτον φοβερόν, εἴτε διότι ἤθελε νὰ ἔχη πρὸς τὸ μέρος τοῦ τῆν θείαν δικαιοσύνην καὶ τὴν κοινὴν γνώμην, μὴ δεκινύμενος καταπιεστής, εἴτε διότι ὁ Φεδερικὸς ὀλιγώτερον ἀνήσυχος διὰ τὰ σχέδια τοῦ Ναπολέοντος, εἶχεν ἀπορρῆσιν νὰ τρέξῃ τὴν τύχην του, εἴτε, τέλος, τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τὰ ὁποία ἐξήγησεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν πρίγκιπα ἐπιστολῆν του, ὑπῆρξαν τὰ μόνα αἰτία. Λέγεται ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε γράψει εἰς αὐτὸν τὰ ἐπόμενα. « ὅτι εἰς πόλεμον ὅστις ἠδύνατο ν' ἀρχίσῃ κακῶς, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖτο μεγάλη ἐπιμονή, δὲν ἠθλάνετο ἀρκεῖν τὸν θάρρος εἰμὴ διὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὅτι ἡ δυστυχία ἑνὸς συμμάχου ἴσως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλλῃ ἀπόφασιν. Ὅτι αἰσθάνεται πολλὴν λύπην θεωρῶν δεσμευμένην τὴν Πρωσσίαν ἐκ τῆς κακῆς τῆς τύχης· ἀλλ' ὅτι ἀν' ἡ τύχη ἀποβῆ καλὴ, θέλει τὴν διαμοιράσει πάντοτε μετ' αὐτῆς, ὅποιονδῆποτε καὶ ἀν' ἦναι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἡ ἀνάγκη τὴν ὑποχρεώνει ἤδη νὰ λάβῃ. »

[Ἀκολουθεῖ].

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.